William Shakespeare - Sonetul CXXXII

Iubindu-ti ochii-n care se rasfrange
privirea mea, de ei compatimita
ii vad, in negru, cum incearca-a plange
cu mila tandra, inima-mi ranita.
Si-ntr-adevar, nici soarele ce suie
spre cer, in zori, nu palpaie mai bland,
nici steaua dintr-a serii cetatuie
nu aureste-amurguri si pamant.
Cum ochii tai rasar, indoliatii,
plangandu-ma, invaluit ca-n fum
cuprins in faldul tristei tale gratii
cu mila ta ma insotesc de-acum.

E frumusetea neagra, pot s-o jur
si-i had tot ce nu are-al tau contur...